

Nr 18.

Ankom till riksdagens kansli den 1 mars 1926 kl. 4 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen den 13 december 1912 (nr 355) angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara.

(1:a avd.)

I en den 15 januari 1926 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 51, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

förordning om vissa ändringar i förordningen den 13 december 1912 (nr 355) angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara.

Häri genom förordnas, att §§ 7—10 och 12 i förordningen den 13 december 1912 angående tullrestitution i vissa fall vid återutförelse av utländsk vara skola hava följande ändrade lydelse:

§ 7.

Rätt till restitution enligt denna förordning avser icke blott varor, som införts direkt från utlandet eller från frihamn eller frilager, utan även varor, som uttagits från nederlag eller från transitupplag eller ankommit såsom omedelbar transitförsändelse.

§ 8.

1. För bevarande — — — förnyad tullbehandling.
2. Efter sådan varas återutförelse må handelsidkare med i denna förordning gjorda inskränkningar åtnjuta restitution av den tullavgift, som av honom erlagts för en motsvarande myckenhet från utlandet införd och inom två år näst före utförelsen till förtullning angiven vara av samma slag, beträffande vilken han gjort sådan anmälan, som i mom. 1 omförmäles.

För bestämmandet av restitutionsbeloppet skall gälla:

a) beträffande vara, för vilken bruttoförtullning är i gällande tulltaxa föreskriven, att vikten av emballage eller inlägg icke må, med mindre Konungen sådant medgivit, medräknas i den myckenhet, som lägges till grund för restitutionen;

b) beträffande vara, för vilken tullen är i tulltaxan bestämd att utgå efter vikt men motsvara minst viss procent av varans värde, att restitutionsbeloppet icke må, utan att Konungen det medgivit, beräknas med hänsyn till sagda värde; samt

c) beträffande vara, som enligt tulltaxan drager värdetull, att restitutionsbeloppet icke må beräknas efter högre värde än det lägsta, varefter tullavgift erlagts för en inom två år näst före utförseln angiven och enligt mom. 1 anmäld vara av samma slag, för så vitt icke genom särskilt anordnad kontroll från tullverkets sida å varan ådagalägges, att tullavgift erlagts efter högre värde, i vilket fall beloppet må beräknas efter detta värde.

§ 9.

Varder tullsatsen — — — högre tullsatsen.

Vad nu är sagt skall icke äga tillämpning, där genom särskilt anordnad kontroll från tullverkets sida å varan ådagalägges, vilken tullsats som å varan tillämpats, utan må i sådant fall restitution beräknas efter denna tullsats.

§ 10.

För vara, som anmäles jämlikt § 8 mom. 1, skall handelsidkaren i sammanhang med tullavgiftens erläggande betala en allmän bokförings- och kontrollavgift (*restitutionsavgift*) till belopp, beräknat efter viss av Konungen bestämd procent av tullavgiften. Härutöver skall han vidkännas kostnaden för den särskilda kontroll, som må hava från tullverkets sida å varan anordnats.

§ 12.

Såsom villkor för erhållande av restitution skall i övrigt gälla:

a) att utförseln — — — annan tullkammare;

b) att exportangivningsinlagan — — — annat land;

c) att vederbörande tullkammare, efter exportvarans undersökning och utrönande av dess myckenhet samt kollinas plombering ävensom bevakning under transporten till och inlastning i fartyg eller järnvägsvagn eller överlämnande till postverket, härom meddelat attest, vilken såsom verifikation jämte angivningsinlagan och övriga intyg bifogas tullkammarens utgående journal;

d) att utförseln — — — särskilt förordnas; samt

e) att vederbörande — — — restitution begäres.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1926.

I anledning av en vid 1925 års riksdag inom andra kammaren väckt motion, nr 89, anhöll riksdagen, på förslag av bevillningsutskottet (betänkande nr 44), i skrivelse till Kungl. Maj:t den 4 juni 1925, nr 326, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning av frågan, huruvida sådan ändring i gällande bestämmelser angående rätt till tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara borde vidtagas, att dylik restitution möjliggjordes för värdetull underkastade varor, samt, därest utredningen därtill gäve anledning, för 1926 års riksdag framlägga förslag i ämnet.

1925 års
riksdag.

Det i förevarande proposition framlagda förslaget innefattar de ändringar i ovannämnda förordning, vilka efter verkställd utredning befunnits erforderliga för tillgodoseende av omförmälda, av 1925 års riksdag uttalade önskemål med avseende å handelsrestitution.

Propositionen.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot förslaget, får, under åberopande av vad chefen för finansdepartementet till ovannämnda statsrådsprotokoll anfört, hemställa,

Utskottet.

att riksdagen måtte, med bifall till Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 51, antaga ovan införda förslag till förordning om vissa ändringar i förordningen den 13 december 1912 (nr 355) angående tullrestitution i vissa fall vid återutförsel av utländsk vara.

Stockholm den 1 mars 1926.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.

Närvarande: herrar Röing, Wohlin, Johan Nilsson i Kristianstad, Boman, Pers, Björnsson, Borell, Jönsson i Boa, Olsson i Ramsta, Lithander, Hedlund i Östersund, Olsson i Golvvasta, Lövgren i Nyborg, Alexis Björkman, Johansson i Hornsberg, Wahlmark, Israel Holmgren, Björklund, Olsson i Gävle och Johansson i Krogstorp.